

man siger man gerne ser. Vi havde ventet os det anderledes, og vi havde ønsket os det anderledes.

Regeringen spillede ud så langt væk, som det var muligt, fra Socialdemokraterne, SF og De Radikale. Indenrigsministeren førte forhandlingerne på en, synes jeg, for indenrigsministeren overraskende uprofessionel måde, men samtidig fik vi jo undervejs i det midlertidige sammenbrudsforløb forklaret af beskæftigelsesministeren, at der var en meget ideologisk målsætning om at skabe en struktur, hvor de flest mulige opgaver kunne overdrages til private.

Kl. 13.35

Nu står vi så med en ny invitation, som jeg håber er alvorligt ment. Det giver jo kun mening med en ny invitation, hvis den udtrykkelig er udtryk for, at de ultimative krav om, hvad der ikke måtte tales om i forhandlingerne, og som vi blev præsenteret for sidst, klart og definitivt er taget af bordet. Det går jeg ud fra er tilfældet, og jeg går også ud fra, at det må være en misforståelse fra hr. Poul Nødgaards side, når han siger, at Dansk Folkeparti har fået vetoret over enhver ændring af det, regeringen og Dansk Folkeparti har forhandlet sig frem til.

Med disse bemærkninger har jeg også sagt noget om, hvorfor det er svært, og jeg har sagt noget om, hvorfor der ikke fra vores side er tale om noget taktisk spil, men udtryk for en meget reel uenighed. Vi ønsker et reelt og velfungerende lokalt og regionalt demokrati med større decentralisering og uden den øgede statsstyring, som ligger i regeringens oplæg. Vi ønsker ikke flere, men færre uigennemsigtige fællesskaber, vi ønsker faglig bærekraft, og derfor ønsker vi også nogle regioner, hvor demokratiet er reelt. Det er det imidlertid ikke, hvis regionerne kun har én opgave og kun har én pose penge, som andre har bestemt kan fordeles mellem nogle sygehuse, så vi er nødt til at have nogle regioner, der har en vifte af opgaver og har herredømme over egne indtægter.

Regeringen har prøvet at skabe en meget mystisk diskussion om to eller tre skatter. Jeg ved ikke, om det skyldes, at man har en så simpel tankegang, at man tror, man kan bilde befolkningen ind, at hvis antallet kun er to, skal der afholdes færre udgifter, end hvis antallet er tre. Alle, der har beskæftiget sig med det, ved jo, at det ikke er tilfældet, men hvis det er et stort problem for regeringen, hvad den skal kalde den måde, regionerne i fremtiden skal skaffe penge på, er vi

opfindsomme, og vi vil gerne bidrage til en løsning. Det afgørende er, at regionerne får herredømme over deres egne indtægter.

Det er også afgørende, at der på miljø- og planområdet bliver regionale løsninger, og at sårbare grupper, socialpsykiatrien, voksenspecialundervisningen m.v. får en fagligt bæredygtig betjening. Det kan kun ske ved en regional løsning. Det er også nødvendigt, at den kollektive trafik fastholdes her, og at der skabes ikke færre, men flere muligheder for en regional erhvervsudvikling med reformen af den kommunale struktur.

Vi har sagt i mange, mange måneder med opbakning fra arbejdsmarkedets parter og andre med sagkundskab på arbejdsmarkedet, at vi vil ikke være med til en atomisering af den nationale beskæftigelsespolitik. De redskaber, vi skabte i 1990'erne, var en afgørende forklaring på, at den forrige regering skabte en større fremgang i beskæftigelsen i Danmark end i nabolandene, og vi vil ikke have slået de værktøjer i stykker som en del af en aftale om en kommunalreform.

Endelig det, som måske for borgerne er det allerallervigtigste: Før der skrives under på noget, må der være klarhed om økonomien, om udligningen mellem regionerne og om den samlede økonomi. Det er jo det, der betyder noget for borgerne i den sidste ende, og derfor bliver der i bedste fald tale om et meget, meget langt forhandlingsforløb.

Socialdemokratiet forventer at være regeringsledende parti den 1. januar 2007, og vi medvirker ikke til en løsning, der vil udløse et administrativt kaos og en vilkårlig kasten rundt med opgaverne den 1. januar 2007. Vi vil have sikkerhed for, at det, der kommer ud af det, bliver bedre for borgerne. Vi skal ikke lave om kun for at lave om, vi skal lave om for at skabe forbedringer. Vi vil være meget kreative, og vi vil være meget visionære, men vi kommer ikke bare ind og underskriver et forlig, der er indgået mellem Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti.

Lad mig slutte af med at sige, at vi har lige fra starten i januar nærmest appelleret til at få afideologiseret diskussionen, så vi i stedet sætter os sammen og i et bredt samarbejde skaber bedre løsninger for borgerne. Det er ikke den måde, regeringen har håndteret sagen på hidtil, men nu har man chancen for at gribe den an på en helt anden måde, og så er vi med. Men et langvarigt sorteperspil deltager vi ikke i.

Kl. 13.40